

200706035/1.

Datum uitspraak: 16 oktober 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/60296 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 19 juli 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 april 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om verlenging van de geldigheidsduur van een aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder gelijktijdige wijziging van de aan die vergunning verbonden beperking afgewezen.

Bij besluit van 10 november 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 juli 2007, verzonden op 31 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 6 september 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. L. van Bottenburg, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

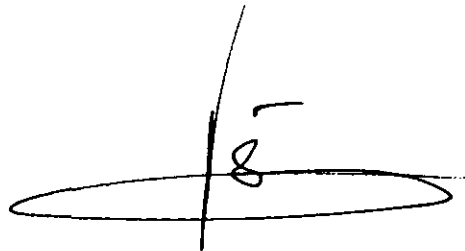
w.g. Van Bottenburg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 oktober 2007

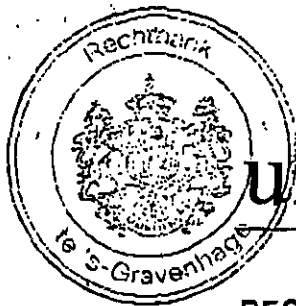
422.

Verzonden: 16 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke across it, and a small '8' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIJF

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Zitting houdende te Assen

Sector Bestuursrecht

Kenmerk: AWB 06/60296 BEPTDN A S1

uitspraak: 19 juli 2007

inzake:

geboren op
verblijvende te
van Angolese nationaliteit,
IND dossiernummer: 0108.17.8049,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. A.J. de Boer, advocaat te Lemmer,

tegen:

DE STAATSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. A.R. Roose, werkzaam bij de IND.

Procesverloop

Bij beschikking van 12 juni 2002 is aan eiser een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (verder: Vw 2000) verleend onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling'. Deze vergunning is hem verleend met ingang van 17 augustus 2001, geldig tot 17 augustus 2002. Nadien is deze verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd tweemaal verlengd tot respectievelijk 17 augustus 2003 en 17 augustus 2004.

Op 27 mei 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend die er toe strekt om de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde verleend onder eerdergenoemde beperking te wijzigen in de beperking 'voortgezet verblijf' en die vergunning te verlengen.

Bij beschikking van 4 april 2005 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen.
Op 29 april 2005 heeft eiser hiertegen een bezwaarschrift ingediend.

Bij beschikking van 10 november 2006, verzonden op 14 november 2006, heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard. Bij beroepschrift van 8 december 2006 heeft eiser beroep ingesteld bij de rechtbank tegen deze beschikking. De gronden van het beroep zijn ingediend

Zaaknummer: 06/60296

2

op 11 januari 2007. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser gezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend. Openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 22 mei 2007. Eiser noch zijn gemachtigde is ter zitting verschenen. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Motivering

Standpunten van partijen

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat sprake is van adequate opvang in Mulemba en in dit verband verwezen naar uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (verder: Afdeling) van respectievelijk 22 februari 2006 en 9 maart 2006.

Verweerder volgt eiser niet in zijn stelling dat de aanwezigheid van adequate opvang eerder had moeten worden kenbaar gemaakt aan eiser. Gezien de bewoordingen van artikel 3.51 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (verder: Vb 2000) ligt het toetsingsmoment bij de beoordeling van de aanvraag om wijziging en verlenging van de verblijfsvergunning onder de beperking 'voortgezet verblijf' op de laatste dag van de geldigheid van de verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'alleenstaande minderjarige vreemdeling'. Op dat moment, 17 augustus 2004, was er voor eiser adequate opvang beschikbaar. Verweerder heeft in dit verband verwezen naar TBV 2003/64, verlengd bij WBV 2004/71. De enkele omstandigheid dat de wettelijke beslistermijn door verweerder is overschreden, leidt volgens verweerder niet tot de conclusie dat in eisers verblijf dient te worden berust hier te lande.

Indien de vreemdeling niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf op grond van artikel 3.51 Vb 2000, kan op grond van klemmende redenen van humanitaire aard voortgezet verblijf worden toegestaan. Hierin voorziet artikel 3.52 Vb 2000. In individuele gevallen wordt altijd bezien of het voortgezet verblijf moet worden aanvaard op grond van klemmende redenen van humanitaire aard. In de beschikking in primo is niet getoetst aan artikel 3.52 Vb 2000. Eiser is daarom uitgenodigd om op 15 september 2006 zijn bezwaar mondeling toe te lichten. Eiser noch zijn gemachtigde is ter zitting verschenen. Evenmin hebben zij kenbaar gemaakt waarom zij niet zijn verschenen. Verweerder heeft mitsdien geen noodzaak gezien eiser opnieuw uit te nodigen voor een hoorzitting. Het bezwaarschrift is beoordeeld aan de hand van de bij verweerder op dat moment bekende feiten en omstandigheden. Niet is aannemelijk geworden dat eiser zodanig is geïntegreerd in de Nederlandse samenleving en de Angolese samenleving zozeer is ontwend, dat van hem terugkeer naar Angola in redelijkheid niet kan worden verlangd. Eiser heeft zijn stelling ook niet onderbouwd met andere concrete bijzondere omstandigheden. Mitsdien is verweerder van mening dat eisers situatie onvoldoende zwaarwegend is om te concluderen dat sprake is van bijzondere klemmende omstandigheden in de zin van artikel 3.52 Vb. Eisers stelling dat hij vanwege hetgeen hij in zijn land van herkomst heeft meegemaakt op grond van artikel 13 Vw 2000 wegens klemmende redenen van humanitaire aard in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning, wordt evenmin door verweerder gevolgd.

Deze omstandigheden kunnen immers in onderhavige procedure geen rol spelen.

Verweerder heeft in dit verband verwezen naar de onherroepelijk geworden beslissing op de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd waarbij de algehele situatie in Angola alsook schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (verder: EVRM) zijn betrokken. Het staat eiser vrij een herhaalde aanvraag in te dienen. Evenmin zijn de aangevoerde omstandigheden voldoende om tot toepassing van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (verder: Awb) te komen.

Zaaknummer: 06/60296

3

Eiser heeft in beroep het volgende aangevoerd.

Eiser heeft voor wat betreft de gronden van het beroep allereerst gewezen naar de gronden van het bezwaar en naar de zienswijze. Eiser blijft bij zijn standpunt dat er geen sprake is van adequate opvang in Mulemba wegens de beperkte capaciteit en het tijdelijke karakter ervan. Voorts blijft eiser van mening dat verweerder de aanwezigheid van adequate opvang eerder kenbaar had moeten maken en dat er ten tijde van het toetsingsmoment geen adequate opvang aanwezig was. Hoewel door verweerder wordt verwezen naar uitspraken van de Afdeling heeft verweerder ten onrechte niet aangegeven op welk deel van deze uitspraken verweerder de motivering van de bestreden beschikking baseert. Ten slotte heeft eiser gesteld dat alle banden met Angola verbroken zijn.

Verweerder heeft aan de hand van een verweerschrift gemotiveerd verweer gevoerd en geconcludeerd tot ongegrond verklaring van het beroep.

Beoordeling van het beroep

Ingevolge artikel 18, eerste lid, onder f, Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw 2000 worden afgewezen indien niet wordt voldaan aan de beperking waaronder de vergunning is verleend of een voorschrift dat aan de vergunning is verbonden.

Ingevolge artikel 3.51, eerste lid, aanhef en onder c, Vb 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw 2000, onder een beperking, verband houdend met voortgezet verblijf worden verleend aan de vreemdeling die drie jaar in Nederland verblijft als houder van een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling. Krachtens het tweede lid van dit artikel kan de verblijfsvergunning worden verleend, indien in de in het eerste lid bedoelde periode is voldaan aan de voorwaarden voor het verlengen van de geldigheidsduur van de oorspronkelijke verblijfsvergunning.

Niet in geschil is dat eiser op 12 juni 2002 met ingang van 17 augustus 2001 in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling, geldig tot 17 augustus 2002. Nadien is de geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning nog tweemaal verlengd tot respectievelijk 17 augustus 2003 en 17 augustus 2004.

Nu tijdens de looptijd van de verblijfsvergunning is gebleken dat er (sedert 1 januari 2004) in Angola adequate opvang voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen van Angolese nationaliteit aanwezig is in het opvangcentrum Mulemba – de Afdeling heeft in uitspraken van 22 februari 2006 en 9 maart 2006 dit beleid gesanctioneerd – voldoet eiser niet (meer) aan de voorwaarden voor het verlengen van de geldigheidsduur van de oorspronkelijke verblijfsvergunning.

Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder terecht heeft geoordeeld dat eiser op grond van artikel 3.51 Vb 2000 geen aanspraak heeft op een verblijfsvergunning in verband met voortgezet verblijf. Daaraan doet de omstandigheid dat hij enkele jaren in Nederland heeft verbleven als houder van een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling en hier geïntegreerd zou zijn, niet af.

Zaaknummer: 06/60296

4

Eiser heeft voorts een beroep gedaan op bijzondere individuele omstandigheden in verband met zijn tijdens zijn rechtmatig verblijf ontstane ontwenning van de Angolese samenleving en integratie in de Nederlandse samenleving.

Artikel 3.52 Vb 2000 opent in andere gevallen dan genoemd in de artikelen 3.50 en 3.51 Vb 2000 de mogelijkheid voor het verlenen van een vergunning in verband met voortgezet verblijf aan de vreemdeling die rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, Vw 2000 heeft gehad en van wie naar het oordeel van verweerder wegens bijzondere individuele omstandigheden niet gevergd kan worden dat hij Nederland verlaat, als er sprake is van bijzondere individuele omstandigheden.

Naar het oordeel van de rechtbank is in casu niet gebleken van dergelijke bijzondere individuele omstandigheden. Dat eiser alle banden met Angola zou hebben verbroken en volledig in de Nederlandse samenleving zou zijn geïntegreerd, maakt nog niet dat gesproken kan worden van zodanige klemmende redenen van humanitaire aard, dat verweerder in het voortgezette verblijf van eiser behoort te berusten. Temeer niet nu eiser ruim veertien jaar in Angola heeft gewoond tegenover ten tijde van het bestreden besluit vijf jaar in Nederland, zodat er niet van kan worden uitgegaan dat hij alle banden met Angola heeft verbroken.

Derhalve kan van eiser worden gevergd Nederland te verlaten, zodat er geen aanleiding bestaat om eiser overeenkomstig artikel 3.52 Vb 2000 in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking verband houdend met voortgezet verblijf.

Eisers stelling dat hij op grond van het vertrouwensbeginsel in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning, omdat hij er vanuit mocht gaan dat zijn aanvraag om wijziging en verlenging van de verblijfsvergunning zou worden ingewilligd nu hij reeds op 27 mei 2004 de aanvraag heeft ingediend, slaagt naar het oordeel van de rechtbank evenmin. De enkele omstandigheid dat de wettelijke beslistermijn wordt overschreden, kan niet leiden tot het berusten in eisers verblijf. Voorts acht de rechtbank van belang dat één van de uitgangspunten van het beleid inzake alleenstaande minderjarige vreemdelingen is dat ook na verlening van de verblijfsvergunning de alleenstaande minderjarige vreemdeling in beginsel moet terugkeren. Van enig opgewekt vertrouwen dat zou dienen te leiden tot verlening van een vergunning is aldus, naar het oordeel van de rechtbank, geen sprake.

Het beroep is derhalve ongegrond.

Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

Zaaknummer: 06/60296

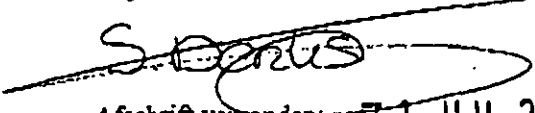
5

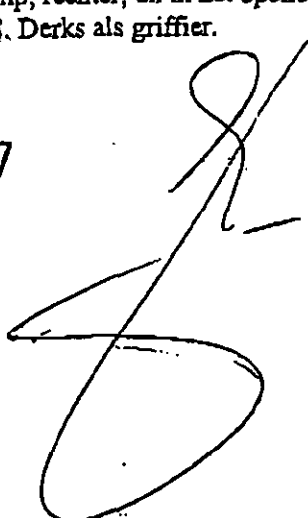
Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. In gevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E. Läkamp, rechter, en in het openbaar uitgesproken op 19 juli 2007 in tegenwoordigheid van mr. S. Derks als griffier.

Afschrift verzonden: 31 JUL 2007

VOOR AFSCRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

BRUINSMA ADVOCATEN

Toevoeging is aangevraagd

HOGER BEROEP

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
23 AUG 2007	
ZAACNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	P/R:

Betreft mijn cliënt:

geboren op
van Angolese nationaliteit
Dossiernr: 0108-17-8049
V-nr:
Procedurenr: 06/ 60296

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op van Angolese nationaliteit,
thans verblijvende met onbekende woon- of verblijfplaats, te dezer zake domicilie
kiezende te Lemmer, aan de Nieuwburen no. 32, ten kantore van de advocaat en
procureur Mr E. Ebes, die in deze door appellant bepaaldelijk gevolmachtigd is tot het
instellen van het hoger beroep en als zodanig voor appellant zal optreden en dit hoger
beroep zal ondertekenen.

1.

Appellant heeft op 8 december 2006 beroep ingesteld bij de Rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, tegen de afwijzende beschikking van de Staatssecretaris van Justitie d.d. 10 november 2006. Bij zijn uitspraak van 19 juli 2007, verzonden op 31 juli 2007, heeft de Rechtbank te Assen het beroep van appellant ongegrond verklaard (productie 1).

2.

Appellant kan zich niet verenigen met de uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage d.d. 19 juli 2007. Naar aanleiding van deze uitspraak dient appellant thans hoger beroep in bij uw Afdeling. Appellant meent dat hij procesbelang heeft bij zijn appel. Hij dreigt immers uit Nederland te worden gezet, nu de uitspraak van de Rechtbank negatief is.

GRIEVEN NAAR AANLEIDING VAN DE UITSpraak VAN DE RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE, NEVENZITTINGSPLAATS ASSEN D.D. 19 JULI 2007

Appellant is van mening dat de Rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, bij uitspraak van 19 juli 2007, verzonden op 31 juli 2007, ten onrechte het volgende heeft geoordeeld: *"Naar het oordeel van de Rechtbank is in casu niet gebleken van dergelijke bijzondere individuele omstandigheden. Dat eiser alle banden met Angola zou hebben verbroken en volledig in de Nederlandse samenleving zou zijn geïntegreerd, maakt nog niet dat gesproken kan worden van zodanige klemmende redenen van humanitaire aard, dat verweerder in het voorgezette verblijf van eiser behoort te berusten. Temeer niet nu eiser ruim veertien jaar in Angola heeft gewoond tegenover ten tijde van het bestreden besluit vijf jaar in Nederland, zodat er niet van kan worden uitgegaan dat hij alle banden met Angola heeft verbroken.*

Derhalve kan van eiser worden gevergd Nederland te verlaten, zodat er geen aanleiding bestaat om eiser overeenkomstig artikel 3.52 Vb 2000 in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking verband houdend met voortgezet verblijf.

Eisers stelling dat hij op grond van het vertrouwensbeginsel in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning, omdat hij er vanuit mocht gaan dat zijn aanvraag om wijziging en verlenging van de verblijfsvergunning zou worden ingewilligd nu hij reeds op 27 mei 2004 de aanvraag heeft ingediend, slaagt naar het oordeel van de Rechtbank evenmin. De enkele omstandigheid dat de wettelijke beslistermijn wordt overschreden, kan niet leiden tot het berusten in eisers verblijf (...).

Het beroep is derhalve ongegrond.

Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding".

Toelichting:

Appellant is van mening dat de Rechtbank in de aangevallen uitspraak ten onrechte heeft miskend dat in het bestreden besluit onvoldoende gemotiveerd is waarom in het onderhavige geval geen toepassing is gegeven aan artikel 3.52 van het Vb 2000. In de eerste plaats is in de motivering niet kenbaar getoetst aan het beleid als bedoeld in artikel C2/7.7.3.

Dat appellant niet voldoet aan de in het beleid opgenomen voorwaarden maakt, gelet op de in het beleid genoemde bijzondere geest van het beleid inzake alleenstaande minderjarige vreemdelingen, niet dat verweerder zonder nadere motivering zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen sprake is van bijzondere individuele omstandigheden, op grond waarvan niet van appellant gevergd kan worden Nederland te verlaten. De omstandigheid dat appellant niet meer dan 3 jaar op basis van een verblijfsvergunning in Nederland heeft verbleven, acht appellant niet zondermeer redengevend, nu in de genoemde criteria de voorwaarden van meer dan 3 jaar verblijf op grond van de verblijfsvergunning niet voorkomt. Niet duidelijk is waarom in de toelichting op de criteria deze voorwaarden wel worden genoemd.

Appellant is van mening dat hieruit volgt, dat het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb. Ten onrechte heeft de Rechtbank één en ander in de aangevallen uitspraak miskend.

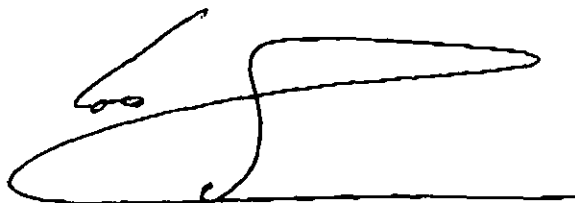
Waarom, naar het oordeel van de Rechtbank in de aangevallen uitspraak, in casu niet zou zijn gebleken van dergelijke bijzondere individuele omstandigheden, wordt door de Rechtbank in die uitspraak op geen enkele wijze gemotiveerd. Immers, tussen partijen staat vast dat appellant alle banden met Angola heeft verbroken en dat hij volledig in de Nederlandse samenleving is geïntegreerd. Gedurende zijn langdurig verblijf in Nederland, is er sprake van een ontstane ontwenning van de Angolese samenleving en is er sprake van integratie in de Nederlandse samenleving. Waarom één en ander nog niet maakt dat gesproken zou kunnen worden van zodanige klemmende redenen van humanitaire aard dat verweerder in het voortgezette verblijf van appellant behoort te berusten, wordt door de Rechtbank in de aangevallen uitspraak ten onrechte niet gemotiveerd.

Appellant verwijst hieromtrent naar bijgaande uitspraak d.d. 27 april 2007 van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats Amsterdam (Awb 06/ 47462 en Awb 06/ 47464) (productie 2).

Voorts is appellant van mening dat de Rechtbank ten onrechte ervan uit is gegaan dat de enkele omstandigheid dat de wettelijke beslistermijn wordt overschreden, niet zou kunnen leiden tot het berusten in het verblijf van appellant in Nederland. Appellant is daartegen van mening, dat de omstandigheid dat de wettelijke beslistermijn wordt overschreden, op een gegeven moment wel degelijk zou moeten kunnen leiden tot het berusten in het verblijf van appellant in Nederland. Voorts had verweerder dit in samenhang kunnen en dienen te beschouwen in verband met de klemmende redenen van humanitaire aard. Ten onrechte heeft de Rechtbank één en ander in de aangevallen uitspraak miskend.

REDENEN WAAROM: appellant zich wendt tot uw Afdeling bestuursrechtspraak met het eerbiedige verzoek de bestreden uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, d.d. 19 juli 2007 te vernietigen, met veroordeling van de Staat der Nederlanden in de proceskosten in beide instanties.

Lemmer, 23 augustus 2007

bepaaldelijk gevolmachtigde
Mr E. Ebes